

Lupta împotriva păcatului

28 martie 2008

Gili Cârstea

„Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului” (Evr 12:4).

Există o luptă împotriva păcatului, o luptă care presupune o așa negare a eului încât organismul pare să cedeze, considerându-se incapabil să facă față noii situații în care este pus.

Într-o astfel de luptă a fost prins Fratele nostru mai mare, în Ghetsemani, când transpirația s-a transformat în picături de sânge, datorită aceluia „chin de moarte” care Îl cuprinsese (Luca 22:44).

Domnul Hristos era o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul; era plin de toată plinătatea lui Dumnezeu; era călăuzit de „legea Duhului de viață,” iar Șekina locuia în El.

Ei bine, dacă El a avut un așa teribil conflict cu cerințele naturii umane, cu pretențiile unei voințe libere care în acel moment dorea să evite calea consacrată, ce șanse există să reușim noi, oameni lipsiți de slava lui Dumnezeu, să ne împotrivim legii păcatului și a morții?

Poate un etiopian să-și schimbe pielea? Sau un pardos să-și schimbe petele? Tot la fel, poate omul păcătos, controlat de legea păcatului și a morții, să ducă o luptă eficientă împotriva păcatului și să trăiască în ascultare desăvârșită de legea divină? În ciuda oricăror experimente, timpul a demonstrat că o asemenea așteptare este iluzorie.

Până acum, cu excepția lui Hristos, nimeni nu a trăit pe această planetă fără păcat, și Ioan o spune cel mai bine: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8).

Pavel susține și el această realitate de nezguduit: „Căci toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom 3:23).

Ei nu sunt decât ecoul lui Isaia: „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul. Nu este nimeni care să cheme Numele Tău sau care să se trezească și să se alipească de Tine: de aceea ne-ai ascuns Fața Ta, și ne lași să pierim din pricina nelegiuirilor noastre” (Isa 64:6-7).

Aceste declarații aruncă o lumină extrem de sumbră asupra modului în care speră poporul nostru să se strecoare cumva prin porțile de mărgăritar, la umbra mijlocirii lui Hristos dar fără o reală schimbare a caracterului, fără ca legea păcatului și a morții să fie înfrântă definitiv, fără ca instinctul de conservare să fie înlocuit de dragostea jertfitoare a Duhului de viață.

Există o luptă împotriva păcatului, și ea trebuie purtată după regulile neprihănirii. Natura umană, prin creațiune, este compatibilă cu natura divină. Cele două sunt făcute una pentru alta, iar rezultatele mărețe au fost văzute în Omul Isus Hristos. Dar când natura umană a fost luată în robie de legea păcatului și a morții, ea a devenit incompatibilă cu natura divină, și acest abis nu poate fi trecut prin nicio tehnică spirituală, oricât de sofisticată ar putea fi ea.

Singura cale este Hristos, Modelul omenirii. El este realitatea întregului peisaj metaforic al sanctuarului, locul unde Dumnezeu și omul se întâlnesc (Exod 25:22). În El, legea păcatului și a morții a fost detronată de legea Duhului de viață, iar natura umană s-a conformat deplin legii lui Dumnezeu, cea bună, plăcută, desăvârșită.

Este adevărat că El chiar de la naștere a fost o locuință a lui Dumnezeu. Da, permanent cele două naturi au fost unite în El. Și totuși, conflicte au existat permanent între cele două naturi. Natura umană avea căile și prioritățile ei, contrare și diferite de cele ale naturii divine. Un exemplu este disputa destul de tulburătoare dintre El și Petru. Hristos știa că se află pe calea dureroasă a disprețului colectiv, dar Petru Îl sfătuia mereu să o ocolească. Natura Sa umană avea nevoie disperată de acceptare, și căuta să evite cu mare grijă orice gest care-i putea periclita statutul, și în final supraviețuirea fizică. De aceea Domnul a reacționat cu atâta înverșunare la sugestiile lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Mat 16:23).

Când ultima generație a poporului lui Dumnezeu va fi făcută părtașă de natură divină, nu numai „gândurile oamenilor” se vor prăvăli asupra lor, ci toate forțele dezlănțuite ale abisului. Lupta împotriva păcatului va fi dusă „până la sânge,” iar universul va privi fascinat cum cei mai slabi dintre cei slabi devin, sub ochii lor, „terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, ca să slujească pentru slava Lui” (Isa 61:3).

Duhul Sfânt ne invită acum pe calea consacrată de pașii lui Hristos, și este dispus să ne pregătească pentru o luptă dusă până la sânge împotriva păcatului. Pentru acest motiv El ne-a descoperit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului, și adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Nu există satisfacție mai mare decât să trăiești în neprihănire, deși te afli în mijlocul nelegiurii.

Fericiți și sfinți sunt cei ce primesc cu mare bucurie fiecare nouă rază de lumină a adevărului adițional pe care Dumnezeu îl oferă în aceste zile poporului Său. Aceste raze sunt mai prețioase decât tot aurul din Ofir, mai scumpe decât orice ar putea oferi lumea asta tristă.

Eu sunt onorat, prietenii mei, să mă aflu în compania voastră, a aceluia care ați ales, din dragoste pentru binele guvernării divine, să trăiți în neprihănire chiar dacă va trebui să semnați cu sânge această decizie curajoasă.
